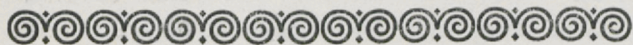

mintaezredek, amikor neki jeles német katonaisztek voltak segítségére. A harmadik a nevelésnek nyugati szellemben való átalakítása. Mindezen fontos reformok Chang Chi-tung nevéhez fűződik, nem a Yüan Schihkai nevéhez.

Kína közéletében még nemrégén nagy szerepe jutott Tuan Fangnak, a jeles mandsu arisztokratának. Róla mondta egyik fitkára 1908-ban Chang Chi-tung-nak a jellemző szavakat: „Ha a kormány jutalmat tűzne ki a lelkiismeretlen kormányzók részére, akkor Tuan Fang kapná az első díjat.“ Az öreg Chang Chi-tung mosolyogva bölintott igent. A jeles Tuan Fang mellett csak Yüan Schihkai mozdította elő jobban a hivatalos szolgálat demoralizációját.

Régi remény.

Irla : Fekete Ferenc.

Még el fog jönni
egy lány, egy szép, egy angyalarcu,
egy kékszemű, egy szöke, karcsu,
kit évek óta égve vártam,
sok álmaflán, nagy éjszakában,
még el fog jönni.

Tán még megérem,
hogy árvaságom jóra fordul
s részeg leszek, nem ócska bortul,
hanem — mert sok, szent, régi álmom
válik valóra. Boldogságom
tán még megérem.

S ha el fog jönni
a lány a várt, az égi tiszta,
ne várja fölem senki vissza,
örökre bús szívemre zárom,
Övé lesz éltém és halálom
ha... ha el fog jönni.

1305

Félbeszakadt nóta.

Elbeszélés.

Irla : Orzeszko Erzsébet.

Lengyel eredetiből fordította Bányai Károly.

A verses részeket átültette Hangay Sándor.

(Folytatás.)

És amint lassan keresztül haladt az árnyas fazonon, ezt gondolta magában:

Voilà, où la fierfé va se nicher!
„Attól, akit szeretünk s aki minket szeret, mindent el kell fogadni, mert a visszautasítás azt jelentené, hogy idegennek tartjuk...“ Igen finom, igen gyöngéd érzélem! És micsoda szent hittel csüng a szereteten! Szeretek, szeret! Voilà, où la foi se niche! Foi de bûcheron! De micsoda boldogság, ha az ember mondhatja: „Szeretek, szeret...“ anélkül, hogy kacagni legyen kénytelen! Ha legalább egyszer mondhatnám még az életben: „szeretek, szeret,“ anélkül, hogy nevessek, megcsókolnám a lábad nyomát, én rajongóm, a te lyukas cipőbe bujtatott lábad nyomát!
Nagy szerencse volt Klárára nézve, hogy még Pzsjemski jelenlétében nem ütötte össze tenyerét és nem ugrándozott örömeiben. Megcselekedte ezt, amint kipirultan, lihegve a házban termett.

Tehát nemcsak, hogy nem sértődött meg, hanem ellenkezőleg, megígérte, hogy még ma meglátogatja édes atyját... még ma! Ó, milyen jó ő, milyen jó!... Megértette váratlan ígéretének indító okát. Amint családjával megismerkedik s kezd járni a házhoz, megszűnik előtte idegennek lenni, közeli ismerősének, talán még barátjának is tekintheti. És egyszerre emlékezetébe tódult minden mai szava, minden mozdulata. Roppantul nevetésre ingerelte az a hallgatag s komoly magatartás, amikor kívánságára vissza vette a gyümölcsös kosarat és a léckerítésen túl a földre tette. Ugyancsak mulatságos volt ez; úgy festett, mintha valami nem mindennapi, ünnepélyes dolgot mivelne, de egyidejűen szinte alig észrevehető mosoly suhant át keskeny, kissé pajkos kifejezésű ajka körül. Csinos a szája, úgyszintén

1306